

Когато чуемъ нѣкоя новина, трѣба да не я приказваме, догдѣ не ся увѣримъ за истинността ѳ, и кога я приказваме да не притурямы други работи, защото тѣй ставами голѣми лжжици.

На мѣсто слава, придобывамы ненавизданіе, кога ся лжжемъ взаимно за да испытамы ужъ обхожданіето си. Сѣкога трѣба да сж прикаскитѣ ни искренни и обѣщаніята ни съ точна вѣрность испълнени, защото нищо не прави чловѣка по умразенъ освѣнъ неиспѣленіето на обѣщаніята си.

Ако честолюбіето иска да бждемъ вѣрни на обѣщаніята си, благоразуміето изискува да не ся обрричамы никога, безъ да испытамы силитѣ си и сѣтнинитѣ. Чистосърдечіето трѣба сѣкога да е душыта на разговаряніето.

Правило второ.

За почетъта, която трѣба да вадимъ въ разговаряніето си къмъ сичкитѣ божественни работи и къмъ вѣроисповѣданіето.

Има чловѣци, които сѣкатъ че ще ся прославѣтъ, като ся показватъ безбожници и като укоряватъ вѣроисповѣданіето. За тѣхъ Божіето слово е играчка, обрщатъ го на мръсенъ и съблзнителенъ смьслъ. Трѣба съ голѣмо вниманіе да отбѣгвами отъ такива безразсѣдни люди; защото лошитѣ разговори, клѣтвитѣ, богохуленіята развалятъ нравитѣ. Просташкитѣ думи трѣба да сж изгонени отъ разговоратъ, и да отбѣгнувами внимателно отъ да произнасямы Божіето име суетно и безъ размьшленіе.

Правило трето.

Не трѣба никога да приказваме за щетитѣ и загубитѣ на сѣсѣдитѣ си.

И тука добронравіето ся напѣлно съгласява съ Божіитѣ заповѣди. Колкото е злонравно, толко още е противно на хрістіянството да думамы зло за сѣсѣдатъ си. Клеветата е толкова голѣма лошавина, што показва душы